

rău dar este bun un altul de la est. Noi spunem că toate imperi-
alimele sunt demne de aceeași judecată și ca atare toate trebuie
combătute. Iar în haosul asurzitor al războaielor, singurul răspuns
demn de umanitate și justiție îl poate da doar vocea noastră, a
celor chemați la jertfă, indiferent de țara în care ne-am născut.

Singurul răspuns: doar vocea unei solidarități active, complice cu
oricine (că-i din Ucraina sau din Rusia), care refuză credința în război
și crimă. O voce care luptă pentru o lume fără granițe. Singurul răs-
puns este vocea care strigă-n toate limbile

**Război războiului și celor care îl hrănesc!
Solidaritate internațională cu toți dezertorii !**

*Semnat,
Un colectiv antiautoritar
din NE României*

UN MESAJ INTERNATIONALIST ȘI ANTIMILITARIST DIN ROMÂNIA

Scriem acest mesaj în seara de 1 decembrie, ziua în care este
sărbătorită ziua națională a României. O zi în care au fost organi-
zate alegerile parlamentare și care se află între cele două alegeri
pentru președinția acestei țări. În această perioadă sumbră pentru
unii și plină de speranțe pentru alții, mulți români (inclusiv cei din
„diaspora”) s-au simțit chemați să aducă, prin propriul vot, o schim-
bare în guvernarea țării. Având în vedere guvernarea acestei țări în
ultimii ani și suferințele provocate în rândul celor mai mulți, precum
contextul global caracterizat de războaie și militarizarea societăți-
lor europene, societatea românească are toate motivele pentru a
dori o schimbare a sistemului politic. Cel puțin al celui local.

Dar votul se dovedește, ca de fiecare dată, a fi o minciună, o fic-
țiune pe care politicienii (cei vechi, dar și cei noi) o folosesc abil în

a-și câștiga legitimitatea profitând de o populație aflată în suferință. Iar mesianismul salvator al celor care par să câștige aceste alegeri, adică reprezentanții extremei drepte, nu este decât momeala cea mai otrăvitoare pe care o societate o poate înghiți.

Granițele, suveranismul, identitatea, naționalismul (cu umbra sa războiul), apărarea tradițiilor și a creștinismului sunt propuse ca fals antidot într-o lume în derivă. Nazismul a promis aceleași lucruri. Dar istoria ne-a arătat deja că aceste medicamentele prescrise vin cu efecte adverse, incompatibile cu viața însăși, criminale: adică izolare, militarizare naționalistă, exploatare „suverană”, xenofobie și rasism, discriminare, exterminare.

În aceste alegeri, mulți români i-au ales tocmai pe cei pentru care fascismul, nazismul, legionarismul reprezintă modele de dezvoltare spirituală, economică, culturală. Pentru funcția de președinte al României s-a prezentat (și a fost ales în primul tur!) unul pentru care apa nu este H₂O, iar criminalii fasciști și legionari precum Antonescu și Codreanu ar trebui să fie considerați eroi naționali.

Un loc fruntaș în parlamentul României speră (și se pare că are șanse) să-l ocupe partidul de extrema dreaptă AUR, al cărui „interes strategic” național este dezvoltarea „capitalului autohton”. Adică exploatarea cu ie națională. Dar cei care lucrăm în alte țări vedem că avem mai multe în comun cu un muncitor din Italia, Maroc, Albania, Moldova, Ucraina decât cu cei care ne plătesc salariile, indiferent de naționalitatea lor.

Un patron german sau italian nu este mai bun decât unul român doar pentru că-s „occidentali”. Așa cum cel român nu este mai bun decât ceilalți doar pentru că este „unul de-ai noștri”. Toți au același interes. Iar adevăratele probleme, cum ar fi inegalitatea economică, dezbinarea socială, interesele financiare și politice ale guvernanților,

sunt ascunse sub discursuri patriotice. Clasa politicianilor, a marilor companii, a capitalismului financiar local ori internațional, nu are decât de câștigat de pe urma celor de jos prin învrăjbirea unora împotriva altora (oare nu-i „diaspora” cea mai certată de către cei „rămași acasă” ori de câte ori sunt alegeri?).

Cum este patronul așa e și războiul. Cum marii patroni (și statele la cârmuirea cărora se află) au aceleași interese, așa nici un război nu poate fi mai just decât celălalt. Când un partid „patriot” spune „vrem Pace”, în realitate spune *vrem „dinamizarea întreprinderilor naționale din domeniul militar”, vrem „investiții în crearea de unități de producție pentru NATO”* (citată din programul AUR). Asta înseamnă pentru ei pacea: fabrici, arme și uniforme tricolore. Dar moartea ce culoare are?

Victimele războiului suntem noi toți, indiferent de naționalitate, de religie, de etnie, de orientarea sexuală ori de gen. Cei care suntem mai departe sau mai aproape de linia frontului nu vom putea fi decât solidari, să sprijinim pe oricine este nevoit să lupte împotriva unui agresor. Dar poate mai multă pasiune vom arăta pentru toate acele persoane care decid și reușesc să scape din ghearele milițiilor, refuzând să-și sacrifice viața pentru „patrie” și „națiune”. Cei de jos au fost întotdeauna chemați de guvernanții statelor, fie ele mai mult sau mai puțin „suverane”, să-și sacrifice viața în jocurile claselor politice autoprocimate „patriotice”.

Cei de jos, indiferent de proveniență, italieni, ucraineni, ruși sau români, sunt îndemnați (unii chiar obligați) să creadă și să răspundă la apelul sacrificiului și al crimei în numele unui bine suprem național, suveran. Partide precum AUR și SOS România, și oameni ca Georgescu, Simion, Șoșoacă și alți legionari ori „patrioți” susținători ai fascismului legionar ne spun că un imperialism de la vest este